

Filip Koryta

FALKNOV CALLING

UPČ VE VAŠEM DŮMĚ

Učitel Koryta
800 200 800

+200 LUXUSK

FALKNOV CALLING

Vyšlo také v tištěné verzi

Filip Koryta

FALKNOV CALLING – e-kniha

Copyright © Druhé město – Martin Reiner, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Filip Koryta

FALKNOV CALLING

Druhé město / Brno 2020

Filip Koryta

FALKNOV CALLING

© Filip Koryta, 2020

© Druhé město — Martin Reiner, 2020

ISBN 978-80-722-7447-5 tištěná kniha

ISBN 978-80-722-7856-5 Epub

ISBN 978-80-722-7857-2 Mobi

ISBN 978-80-722-7858-9 PDF

Prolog (nekonečná kniha)

Byla to noc jako každá jiná. Převaloval jsem se ve žlutooranžových peřinách a nemohl spát, protože jsem nedokázal vypnout hlavu. Myšlenky se předbíhaly s obrazy a hlasům se nechtělo utichnout. Takhle už holt moje hlava funguje, že se toho v ní hodně děje. Abych měl pocit, že jde o smysluplné převalování, brouzдал jsem alespoň kalendářem, který mám kdovíproč vypálený do paměti: toho a toho data budeš tam a tam, budeš tam s tím a tamtím, budete dělat tohle a tamto, dostanete za to tolik a tolik... až jsem se přemístil (možná lépe řečeno byl přemístěn) k dávným závazkům: musíš dopsat tu novelu ve stylu Borise Viana, Filipe... musíš se podruhé stát mistrem republiky ve slam poetry, Filipe... musíš založit další kapelu, Filipe... musíš konečně vydat to absurdní drama, Filipe... musíš nějak vyřešit a zpracovat *Falknov*, Filipe – tady jsem se zastavil a definitivně rezignoval na snahu usnout.

Nesčetněkrát jsem myslel na to, že by bylo mnohostranně výhodné nějak umělecky zpra-

covat téma města, kde jsem vyrostl a strávil prvních dvacet let svého života, ale možná z lenosti či spíše ze strachu, jaké démony bych vypustil z Pandořiny skříňky, jsem se tomu vyhýbal a neustále hledal elegantní důvody, proč potenciální dílo odložit: ještě není správný čas... ještě musíš dokončit básnickou sbírku, co dáváš dohromady s Vladimírem Novotným... a ještě ne, musíš dokončit sbírku slamových textů, co dáváš dohromady s Ondrou Hrabalem... A kdy? No ještě ne, nejdřív musíš dokončit diplomovou práci... Tentokrát se však onen hlas nenechal umlčet lacinými vytáčkami.

To mi vždycky připadalo zajímavé – jako kdyby každé dílo bylo již dávno hotové, jako kdyby už mělo vymyšlený vlastní jazyk a vlastní strukturu, název, jako kdyby už dopředu vědělo, kde jaká věta bude, kde se objeví ta která postava, jako kdyby každé dílo jen čekalo, až si jej autor všimne, a nutno říci, že dílo z Falknova přesně vědělo, co od svého autora vyžaduje: *„...budou to vlastně takové krátké povídky, každá s pointou... a možná to ani pointu mít nemusí. Trošku jako Záviš nebo Charms. A budeš to psát*

tak, jako kdyby to psal tvůj mladší bratr nebo tak něco. Prostě jako školáček. Aby to pochopil i talíř s krupicovou kaší. Musí to být naivní, beze-lstné, upřímné. Nesmíš tam lhát. Nebudeš tam lhát, rozumíš?“ apeloval hlas, který mi patřil i nepatřil. *„Budeš to psát do malého sešitku ve formátu A6 a každá povídka zabere maximálně jednu stránku. Alespoň budeš mít jistotu, že neutečeš a že bude na papíře jen to, co tam má být. Žádné vykecávání. Žádný balast. Aby to, co napíšeš, bylo skutečně důležité.“* A já rozkaz přijal, jelikož zněl logicky.

„A ještě něco,“ dodal hlas. *„Pro přehlednost se budou povídky jmenovat podle ulic města. Vznikne tak metoda, která ti pomůže se nezastavit. Bude to do stroje imaginace a vzpomínání přilévat palivo. A protože bys tu knihu mohl psát donekonečna, zastavíš se přesně u toho magického čísla, které oba známe, rozumíš?“* A já tomu rozuměl.

Hlas utichl a já doufal, že už ke mně konečně dorazí kýžený spánek... jenže nedorazil. Naopak. Dostavilo se další pnutí a další neklid a další řádka otazníků: kdy je ten správný čas

se rozepsat? kdy je ta správná nálada? a jaká nálada to má vlastně být? a místo? na jakém místě psát svůj opus?

A já pochopil, že ten čas je právě teď, že na náladě nezáleží a že to místo je všude.

část první

DOMA

Švabinského I.

Tady jsem vyrostl. Za domem topoly, před domem parkoviště, prolézačky a hřiště. V korunách těch topolů hnízdili netopýři. Kluci se mi smáli, protože jsem neuměl vyslovovat „r“, a tak jsem místo netopýr říkal netopýl. Bydleli jsme v prvním patře, měli jsme okna na obě strany a měli jsme i balkón. Když ho Rodiče nechali zasklít, cítil jsem se pyšně.

Závodu míru I.

Tady bydlela Babička G. a Děda V., tedy Tátovi rodiče. Děda V. byl proslulý falknovský kurevník, vyléčený alkoholik a doživotní komunista, Babička G. byla šílená. Nedokážu říct, jestli se tak narodila, anebo jí šílenství způsobil život s Dědou. Tipuju to na souběh obou vlivů.

Marie Majerové I.

Tady bydlela Babička K. a Děda H. Děda H. sice není můj pravý děda, ale já ho tak беру. Můj pravý děda byl Děda F., ale toho jsem viděl jenom jednou v životě, alespoň co se pamatuju. Bylo to tehdy, když mi donesl auto na ovládání. Hned jsem si ho vcelku oblíbil.

Švabinského II.

O vchod vedle bydlel Temešvár. Měl z nás největší přirození, pořád nám ho ukazoval, jako první souložil, jako první hulil trávu a jako první skončil ve vězení. Pár let nazpátek jsem ho potkal v Praze v Metropoli Zličín. Jel proti mně na eskalátoru a vážil zhruba o šedesát kilo víc než dřív. Vypadal trochu jako Jabba Hutt.

Švabinského III.

V naší ulici bydleli i bratři Pegasové. Jednou jsme se šli projít na rybník do Areálu zdraví. Byla zima a na rybníce led. Staršímu se tam zabořila noha. Byl v šoku, ale jakmile viděl, že Mladší je v ještě větším šoku, začal se strašně smát. Občas jsem měl pocit, že se vůbec nemá rád.

Závodu míru II.

Myslím, že se k sobě Děda V. a Babička G. náramně hodili. Takovým zvráceným způsobem se bez sebe totiž nedokázali obejít. Děda V. byl typický sadista a Babička G. byla typická masochistka. Děda V. byl jednoznačně dominantní a Babička G. jednoznačně submisivní. Děda V. potřeboval svoji oběť a Babička G. svého tyra-
na. Vrána k vráně, jak by řekl klasik. Ani jeden nebyl schopen přijmout odpovědnost za svůj život. Když si tyhle skutečnosti uvědomím, dojde mi, že se asi nemůžu na svého Tátu kdovíjak zlobit.

Švabinského IV.

Mockrát jsem po Tátovi chtěl, aby mi kreslil obrázky neexistujících kapel, které v budoucnosti založím. Vždycky jsem mu řekl, kdo z mých kamarádů bude v kapele, a na něm bylo vymyslet, kdo bude na co hrát. Jednou mě nakreslil jako plešatého baskytaristu. Naštval jsem se, že takhle to určitě nebude. Když na to teď vzpomínám, dochází mi, že nejčastějším průvodním jevem lidského života je omyl.

Marie Majerové II.

Teta E. byla sestra Babičky K. Teta E. si vzala V. L. a Babička K. si vzala Dědu F., což byl můj pravý děda. Když se Babička K. a Děda F. rozvedli, Babička K. si pak vzala Dědu H. První manžel Tety E., který se jmenoval V. L., se znal jak s Dědou F., tak s Dědou H. Ve Falknově se všichni znají. Někde jsem slyšel, že se takové situaci říká, že kámen šuká cihlu.

Švabinského V.

Jednou jsem hrozně zlobil. Mamka mě vykoupáno a v pyžamu posadila na pračku a vyhrožovala, že jestli nepřestanu, vrátí mě zpátky do vany, ve které ještě stále byla voda. Nevěřil jsem, že by něco takového dokázala, a proto jsem s dováděním nepřestal. Potom mě donutila uvěřit. Chápal jsem to jako velkou zradu.